

Hồi 14

Tái Xuất Giang Hồ

Tống Thiên Hành nhẹ nhếch môi cười:
- Công đạo thế gian duy bạch phát, anh hùng đầu thượng bất tăng nhiều.
Cổ Song Thành, người phí hết tâm cơ gây nên mưa máu gió tanh trên giang hồ, nhưng vô phương giữ cho mình mãi mãi tuổi xuân.

Thần sắc và mục quang Cổ Song Thành đầy nét bi thương, ngưng mục nhìn Tống Thiên Hành, đôi mắt bà ta hơi động đậy nhưng cuối cùng không thốt được lời nào.

Tống Thiên Hành lạnh lùng tiếp:

- Cổ Song Thành, theo chỗ ta biết, ít ra người cũng cao hơn hiện tại tới ba tấc, vậy thì môn xúc cốt thần công của người cũng thu lại là vừa.

Cổ Song Thành nói như người mất hồn:

- Phải, trò này cũng không còn cần thiết nữa rồi.

Vừa nói, thân hình bà ta cũng vừa rung động, một loạt tiếng lách cách như tiếng xương chạm nhau, một lúc sau quả nhiên Cổ Song Thành cao thêm khoảng ba tấc nữa.

Đôi mắt Cổ Song Thành vẫn nhìn tận đầu đầu hỏi:

- Tống đại hiệp, còn điều gì cần điều chỉnh nữa không?

Tống Thiên Hành vẫn sắt đá:

- Đủ rồi, thúc thủ chịu chết chắc người không đồng ý. Vậy thì hãy lấy binh khí ra, ta với người sẽ đấu một trận công bằng.

Cổ Song Thành hít một hơi dài từ từ thở ra giọng u oán:

- Tống đại hiệp, người nói mấy lời này lão thân không hiểu gì cả. Chẳng lẽ sự hiểu lầm năm ấy, đến bây giờ lệnh sư còn thống hận ta đến mức đó sao?

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Cổ Song Thành, người là môn chủ phu nhân của Nhất Thống môn, một cái giậm chân cũng đủ làm chấn động cả giang hồ sao lại không đủ dũng cảm thừa nhận những việc làm của mình?

Cổ Song Thành cười khổ:

- Không sai! Công luận ai cũng biết ta là phu nhân của Nhất Thống môn chủ Công Dã Tử Đô, nhưng...

Tống Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời:

- Vậy là đủ rồi, việc khác không nói, vụ vừa xảy ra ở đây, người giải thích sao cho vừa đây?

Cổ Song Thành nhìn Tống Thiên Hành thở dài:

- Tống đại hiệp muốn nói tới việc giả làm Từ thái phu nhân?

Tống Thiên Hành cười lạnh không đáp.

Cổ Song Thành cười khổ:

- Tống đại hiệp, nói ra sợ người không tin, kỳ thực việc này ta cũng là một nạn nhân như Tống đại hiệp vậy.

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Việc này nói không như vậy chỉ sợ khó thuyết phục nổi người nghe.

Cổ Song Thành thở dài:

- Nếu Hồng Lệnh Hàm không gỡ trò này thì giữa lão thân và Tống đại hiệp làm gì có sự hiểu lầm đêm nay?

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Hiểu lầm? Sự thực ràng ràng còn nói là hiểu lầm?

Cổ Song Thành hơi động đôi môi, Tống Thiên Hành đã nhếch môi cười lạnh nói:

- Thật đáng tiếc, lúc này Tống Thiên Hành không để cho các người được vừa ý.

Cổ Song Thành như chợt tỉnh “à” lên một tiếng nói:

- Phải rồi, lúc này làm sao người phát giác được người ta giả mạo Từ thái phu nhân?

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Nói cho người biết cũng không sao, lần sau có được cơ hội thì đừng phạm phải sai lầm như lần này nữa.

Hơi cười cười, y tiếp:

- Lão bà này diễn xuất cực kỳ đạt, nhưng lại bỏ qua một chi tiết nhỏ. Từ thái phu nhân và ta tình thâm như mẫu tử, từ khi ta biết người đến giờ, chưa khi nào người gọi ta bằng hai tiếng “Thiên Hành”.

Cổ Song Thành hỏi nhưng dường như không chờ đợi trả lời:

- Thế lão phu nhân gọi Tống đại hiệp bằng gì?

Tống Thiên Hành đáp:

- Người luôn gọi nhũ danh của ta, xin lượng thứ ta chỉ có thể nói được bấy nhiêu mà thôi.

Cổ Song Thành lại trầm tư, lát sau thở dài nói:

- Tống đại hiệp, công bằng mà nói, việc xảy ra như vậy cũng không trách người nghi ngờ. Nhưng trước kia ở Kim Thang bảo, ta đối xử với Tống đại hiệp cũng không tệ phải không?

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Cái đó ta thừa nhận.

Cổ Song Thành lại nói:

- Lão thân đã giúp người lúc trước, hà tất phải hại người lúc sau này. Tống đại hiệp thử nghĩ xem, việc này làm sao giải thích?

Tống Thiên Hành nhếch môi cười lạnh:

- Người muốn thay trắng đổi đen, lấy thực làm giả, ai mà biết được?

Cổ Song Thành thở dài nói:

- Tống đại hiệp chỉ vì một hiểu lầm nhỏ này mà người không lý gì đến những nỗ lực của lão thân trước hay sao?

Tống Thiên Hành hừ lạnh:

- Cổ Song Thành, đêm qua nơi hoa viên của đốc phủ ta đã nói rõ ràng hết rồi, không lẽ còn đợi ta nhắc lại hay sao?

Cổ Song Thành rung động, kinh ngạc hỏi:

- Tống đại hiệp, người nói đêm qua ta đã cùng người nói chuyện ở hoa viên của Đô Đốc phủ?

Tống Thiên Hành tức giận cực điểm, quay sang Chu Chấn Bang cười lạnh hỏi:

- Chu lão, người có thấy ai mau quên đến độ đó không?

Chu Chấn Bang cũng mỉm cười phụ họa:

- Thiếu chủ, ít ra thì đêm nay ta cũng gặp được một người như vậy.

Quay sang Cổ Song Thành, Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Cổ Song Thành, đêm qua người cải dạng nam trang, che chở cho Tây Môn Kiệt an nhiên rút lui, quả thật giờ không còn nhớ chút gì?

Cổ Song Thành cười khổ:

- Tống đại hiệp, đêm qua ta còn ở một nơi cách đây trăm dặm, cùng “Cùng thần” Hồng Lệnh Hàm bàn chuyện trao đổi...

Tống Thiên Hành trầm giọng ngắt lời:

- Ai có thể chứng thực điều này?

Cổ Song Thành thở dài:

- Hành tung của ta ngoài Hồng Lệnh Hàm ra còn ai khác có thể làm chứng được? Nhưng Tống đại hiệp, người đêm qua cùng Tống đại hiệp nói chuyện, làm sao có thể đoán định là Cổ Song Thành ta?

Tống Thiên Hành đáp:

- Thứ nhất, người chính miệng thừa nhận.

Cổ Song Thành hỏi:

- Còn thứ hai?

Tống Thiên Hành đáp:

- Căn cứ vào giọng nói và dáng người.

Cổ Song Thành nghiêm nghị nói:

- Tổng đại hiệp, việc bịt mặt giả danh giả trò kẻ nít, giọng nói có thể bắt chước, đáng người có thể dùng “xúc cốt thần công” không lẽ...

Tống Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời:

- Không lo, ta còn có chứng cứ xác thực hơn nhiều.

Cổ Song Thành không biết sao hơn đành cười khổ nói:

- Được, xin cứ nói.

Tống Thiên Hành nhìn xoáy vào mắt đối phương nói:

- Đêm qua người đã thi triển tuyệt nghệ của bản môn, Thiên Long ngự phong tâm pháp!

Thân hình Cổ Song Thành lại một lần nữa rung động:

- Thiên Hành, dù sao đã có một thời ta cũng có thể được xem là sư cô của người, xin nể tình mang việc đêm qua từ đầu tới cuối thuật lại một lần, có được không?

Mục quang như điện của Tống Thiên Hành dán chặt trên gương mặt của Cổ Song Thành, chỉ thấy nét mặt bà vô cùng thành khẩn, không lộ một chút giả trá nào. Chàng hơi động tâm nghĩ thầm:

- “Không lẽ quả thật có người mạo danh giá họa...”

Tiếp theo chàng nhớ lại Cổ Song Thành từ khi xuất hiện cùng chàng giáp mặt ở sau Kim Thang bảo. Sự việc cũ như một cuốn phim chậm chậm lướt qua trí não. Chàng cảm thấy nếu quả thật đối phương muốn ám toán chàng thì không cần thiết phải diễn trò lòng vòng như vậy.

Thêm nữa với kinh nghiệm nhìn người của chàng, ánh mắt này, nét mặt này không giống với một kẻ ngoài mặt trung thành nhưng trong dạ giả trá.

Đang lúc Tống Thiên Hành nín lặng trầm tư, Cổ Song Thành lại thành khẩn nói:

- Thiên Hành, nếu trong lòng người có nghi vấn thì có thể nêu hết ra trước có được không?

Chợt động linh cơ, Tống Thiên Hành lấy chiếc trâm ra đặt trong lòng bàn tay, nhìn sâu vào mắt đối phương hỏi:

- Có nhận ra được vật này không?

Cổ Song Thành nhìn thấy chiếc trâm mắt sáng lên hỏi:

- Thiên Hành, người làm sao có được cây trâm này?

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Xin trả lời câu hỏi.

Cổ Song Thành thở dài:

- Đây là vật trang sức của ta, lại là kỷ vật của lệnh sư tằng, sao lại không biết!

Tống Thiên Hành mắt lóe dị quang, nhìn xoáy vào đối phương gần giọng:

- Đây là vật mà tên tặc tử ám toán ân sư ta làm rơi lại.

Cổ Song Thành rung động toàn thân, biến sắc mặt ngắt lời:

- Sao? Lệnh sư bị người ám toán? Chàng... lão hiện giờ ra sao?

Lòng quan tâm, sự lo lắng không thể dùng lời mà lột tả được. Nhìn thần thái, sắc diện tựa như không phải cố ý mà nên.

Tuy nhiên Tống Thiên Hành vẫn lạnh nhạt nói:

- Đa tạ tôn giá quan tâm, ân sư phúc to mệnh lớn, tuy bị tiểu tặc ám toán nhưng hiện thời vẫn an khang.

Cổ Song Thành thở ra như cất được gánh nặng, nói:

- Tạ ơn trời đất, nếu không ta...

Tống Thiên Hành mất chói thần quang, trầm giọng hỏi:

- Xin hỏi, việc chiếc trâm này, tôn giá giải thích ra sao?

Cổ Song Thành thở dài:

- Chiếc trâm này mười lăm năm trước đây, ta đã đánh mất nó rồi!

Tống Thiên Hành chậm rãi hỏi:

- Ta hỏi làm sao mà nó lại được người ám toán ân sư để lại trong phòng luyện công của ân sư ta?

Cổ Song Thành thở dài:

- Đương nhiên kẻ đó muốn sắp đặt để giá họa cho ta.

Tống Thiên Hành hừ lạnh một tiếng nói:

- Nếu ta và người đổi vị trí cho nhau, thử hỏi bằng vào một câu nói đó, người có thể tin được chăng?

Cổ Song Thành không biết làm sao hơn chỉ cười khổ nói:

- Đây quả thật là một việc không dễ gì giải thích cho xuôi, nhưng vàng thật không hề sợ lửa, người khác trong nhất thời có thể chưa hiểu được ta, nhưng ta tự vấn lòng không có điều chi hổ thẹn, ta tin tưởng sẽ có một ngày chân tướng sẽ được phơi bày.

Quay sang nhìn thẳng vào Tống Thiên Hành, bà ta hỏi:

- Thiên Hành, bây giờ người nói thử, lệnh sư bị ám toán vào thời gian nào? Ở đâu?

Tống Thiên Hành đáp:

- Mười năm trước. Hoàng Sơn Thủy Tín phong.

Cổ Song Thành cười thê thiết nói:

- Thiên Hành, nếu ta có thể đưa ra chứng cứ rằng từ sau chiếc trâm ấy bị mất cho đến mười hai năm sau, tức cách đây ba năm, ta chưa hề rời khỏi “Bạch Vân am” ở Hàng Sơn một bước thì có thể chứng minh cho sự thanh bạch của ta không?

Tống Thiên Hành điềm nhiên:

- Cái đó còn phải coi chứng cứ có đủ xác thực không, đồng thời còn phải coi có điều tra ra chân giả hay không mới xác định được.

Cổ Song Thành nói:

- Chứng nhân là “Bạch Vân am” am chủ Vọng Ngã sư thái.

Tống Thiên Hành nói:

- Vọng Ngã sư thái là một hiệp ni đức cao vọng trọng, nếu người chịu đứng ra làm chứng thì có thể tín nhiệm được.

Nguyên vị Bạch Vân am chủ Vọng Ngã sư thái này tuy danh không được liệt vào thập đại cao nhân, nhưng công lực và danh vọng không thua kém bất kỳ ai trong thập đại cao nhân.

Nhưng vị không môn hiệp ni này ba mươi năm trước đây đã phong đao quy ẩn không hỏi đến việc thị phi giang hồ nữa.

Cổ Song Thành như cất được gánh nặng thở ra nói:

- Tạ ơn trời đất, cuối cùng nỗi oan của ta...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt ngắt lời:

- Có điều, hy vọng tôn giá đem việc đánh mất chiếc trâm kể lại rõ ràng.

Cổ Song Thành nói:

- Đương nhiên rồi, dù người không hỏi, ta cũng phải kể ra. Nhưng trước tiên ta muốn biết sự việc xảy ra đêm qua ở Đô Đốc phủ.

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Được...

Tiếp đó Tống Thiên Hành đem việc xảy ra tối qua nhất nhất thuật lại.

Cổ Song Thành lắng lắng nghe, chờ khi Tống Thiên Hành thuật xong, Cổ Song Thành nghiêng răng giậm chân nói:

- Chậm một ngày ta mất đi cơ hội ngàn năm một thuở!

Tống Thiên Hành nhú mày:

- Tôn giá nói vậy nghĩa là sao?

Không ngờ Cổ Song Thành như không nghe thấu lời nói của Tống Thiên Hành, bà ngẩng mặt nhìn trời đêm, lẩm bẩm:

- Hảo tiện nhân, người đã chính thức xuất đầu lộ diện thì cái hôm làm nhục ta mười mấy năm nay đã đến hồi thanh toán.

Tống Thiên Hành chú mục hỏi:

- Tôn giá biết nữ nhân ấy?

Giọng Cổ Song Thành u oán:

- Phải! Ta biến hẳn vì hắn là cừu nhân của ta!

Tống Thiên Hành hỏi tới:

- Vậy hắn là ai thế?

Cổ Song Thành cười khổ lắc đầu:

- Ta cũng không biết nữa.

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Tôn giá biết hẩn, đồng thời biết được hẩn là cừu nhân thì tại sao lại không biết hẩn là ai?

Cổ Song Thành mỉm cười:

- Trước giờ ta chưa từng thấy qua chân diện mục hẩn thì làm sao biết được hẩn là ai?

Tống Thiên Hành nhú mày:

- Đã không biết diện mạo, danh tánh của người thì mỗi cừu này làm sao mà kết được? Lại nữa, tôn giá làm sao nhận ra nữ nhân thần bí ấy chính là cừu nhân của tôn giá?

Cổ Song Thành nói:

- Bởi vì hẩn biết được tuyệt nghệ bản môn “Thiên Long ngự phong thân pháp”.

Tống Thiên Hành cười khổ:

- Tại hạ càng nghe càng thấy mơ hồ.

Cổ Song Thành nói:

- Chờ ta kể hết thì e còn mơ hồ nữa. Thiên Hành, hiện giờ người có còn xem ta là kẻ thù nữa không?

Tống Thiên Hành nghiêm trang:

- Trong khi những nghi vấn trong lòng ta chưa được hoàn toàn giải trừ thì giữa ta và người, không phải bạn không phải thù, mà cũng là bạn, cũng là thù.

Cổ Song Thành thở dài:

- Như vậy cũng đủ an ủi đối với ta lắm rồi. Thiên Hành, việc gây cừu chuốc oán giữa ta và con tiện nhân ấy kể ra dài dòng, chi bằng trở về chỗ cư ngụ của người đàm đạo...

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm nói:

- Được! Chúng ta đi!

oOo

Trong khách sảnh của Tịnh lâu trong Thiết Kỳ tiền trang.

Tống Thiên Hành ngồi ghế chủ tọa, Cổ Song Thành ngồi đối diện, Chu Chấn Bang dọn thi đồng dâng trà, cùng một ít trái cây rồi ngồi xuống bên cạnh Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành vào đề:

- Bây giờ thì mời tôn giá!

Cổ Song Thành đôi mắt xa xăm hỏi:

- Về sự hiểu lầm giữa lão thân và lệnh sư cùng quan hệ với Công Dã Tử Đô chắc người có nghe nói qua?

Tống Thiên Hành gật đầu xác nhận:

- Không sai!

Cổ Song Thành đưa mắt nhìn bầu trời qua khung cửa sổ, im lặng một lúc lâu rồi mới thở dài u oán nói:

- Từ khi lệnh sư cùng Lữ Dao Quỳnh vào chốn không môn thì nỗi đau đớn, lòng hối hận của ta người ngoài khó hình dung trong muôn một. Để giảm nhẹ nỗi khổ tâm ta dồn hết sức lực vào việc cảm hóa Công Dã Tử Đô.

Tống Thiên Hành cười khổ tiếp lời:

- Nhưng đến bây giờ thực tế chứng minh, công lao của tôn giá đổ sông đổ biển hết.

Cổ Song Thành nghiêm nghị:

- Không sai! Hiện thời coi như ta thất bại hoàn toàn, nhưng lúc ấy có thể nói đạt được chút ít thành tựu, thậm chí có hy vọng hoàn toàn cảm hóa được Công Dã Tử Đô.

Chu Chấn Bang không nhịn được chen lời:

- Như vậy nguyên nhân ở đâu?

Cổ Song Thành thở dài:

- Nguyên nhân là do con tiện nhân đã gặp nhị vị đêm qua ở hoa viên Đô Đốc phủ.

Tống Thiên Hành như ngộ ra:

- À, ta hiểu được chút ít rồi.

Cổ Song Thành mỉm cười hỏi:

- Thiên Hành, người hiểu được điểm nào?

Tống Thiên Hành nói:

- Nữ nhân đó đã giành lấy vị trí của tôn giá.

Cổ Song Thành gật đầu:

- Không sai! Lúc ấy, khi ta bắt đầu phát hiện hành tung của Công Dã Tử Đô có điểm khả nghi, ta đã dùng hết biện pháp vừa cứng vừa mềm tra vấn hẩn, nhưng không ngờ hẩn đều chối bay biến hết, đồng thời mĩa mai ta quá đa nghi.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Rồi làm sao tôn giá phát giác ra nữ nhân ấy?

Cổ Song Thành mỉm cười:

- Đó là cách ngu ngốc nhất mà cũng chắc chắn nhất, đó là âm thầm theo dõi.

Tống Thiên Hành nói:

- Đã âm thầm theo dõi, lẽ ra tôn giá phải sớm biết lai lịch của đối phương mới phải.

Cổ Song Thành nói:

- Thiên Hành, người nói cũng có lý, nhưng đối phương lại là tay cao thủ, ngược lại âm thầm theo dõi hành tung của ta. Khi ta đặc ý vì tìm ra chỗ bí mật của hai người thì bất thần bị ám toán, mất hết tri giác.

Chu Chấn Bang không nhịn được nghiêng răng mắng:

- Thật là đôi cầu nam cầu nữ ti tiện ác độc.

Tống Thiên Hành tiếp lời:

- Thế là chúng buộc người nói ra bí quyết võ công bản môn?

Cổ Song Thành đáp:

- Không phải chúng mà chỉ có một mình con tiện nhân ấy.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Đã vậy sao người còn không biết hắn là ai?

Cổ Song Thành cười khổ:

- Con tiện tì ấy mỗi lần gặp ta đều dùng khăn che mặt, hơn nữa lúc ấy thần trí ta không như người thường.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Chúng dùng tà môn công phu loại như “Nhiếp Hồn đại pháp”?

Cổ Song Thành gật đầu:

- Phải, lúc ấy nhìn thấy mục quang kỳ dị và nghe giọng nói có tính thoi miên của hắn, ta hoàn toàn mất hết tự chủ, rồi hắn hỏi gì ta cũng ngoan ngoãn trả lời, không chút giấu giếm.

Tống Thiên Hành cau mày nói:

- Võ lâm đương kim đường như không nghe nói có ai sở trường về “Nhiếp Hồn đại pháp”.

Dừng lời, chàng quay sang Chu Chấn Bang hỏi:

- Chu lão có nghe nói tới loại tà môn công phu ấy không?

Chu Chấn Bang hơi trầm tư nói:

- Lão nô cũng chưa hề nghe qua, nhưng ngày trước trong “Vạn kiếm ma cung” có một phiến tăng người Thiên Trúc sở trường “Du Già thuật” nghe đâu môn công phu này thi triển ra công hiệu tương tự như “Nhiếp Hồn đại pháp” vậy.

Cổ Song Thành gật đầu tán đồng:

- Sau này ta cũng hoài nghi đó là Du Già thuật của Thiên Trúc.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Sau đó thế nào?

Cổ Song Thành cười khổ:

- Sau đó ta không còn biết gì hết, tựa như một giấc mơ ly kỳ vậy.

Hơi dừng lời, bà trầm tư nói:

- Lúc tỉnh lại ta thấy mình ở trong một tiểu khách điểm, Công Dã Tử Đô đứng lặng một bên, vẻ có lỗi nói: “Song Thành, thật đáng tiếc, ta cố hết sức mới giữ được cho bà ba thành chân lực”. Sau đó hắn mới thở dài nói: “ý của hắn không muốn để bà sống nhưng ta đã cố dùng ảnh hưởng của mình giúp bà thoát chết, mong bà lượng thứ”. Theo lời nói của Công Dã Tử Đô ta mới biết được việc gì xảy ra, chuyện dĩ lỡ, ta cố nén đau đớn, lấy giọng bình tĩnh hỏi: hắn là ai? Công Dã Tử Đô cười buồn nói: “Song Thành đừng hỏi đến việc này, hiện giờ điều ta có thể nói là bà nên tìm một nơi thanh vắng sống hết những ngày còn sót lại”. Nói xong không chờ ta đáp lời hắn vội vã bỏ đi, ra đến cửa còn quay lại nói: “ba thành chân lực đủ để bà miễn cưỡng tự vệ, trong gói

hành lý, hoàng kim cũng đủ để bà chi dụng trong nửa đời người, lời của ta đến đây là hết, chúc bà may mắn”!

Chu Chấn Bang không nhịn được chen lời:

- Người để cho hấn ra đi dễ dàng như vậy sao?

Cổ Song Thành cười khổ:

- Không để cho hấn đi thì làm gì được? Với ba thành chân lực còn sót lại của ta đủ sức giữ hấn lại sao?

Tống Thiên Hành chau mày hỏi:

- Lời nói của Công Dã Tử Đô lúc ấy có thể tin được chăng?

Cổ Song Thành nói:

- Lời nói của tên súc sinh ấy đương nhiên không nhất định là đúng, lúc ấy ta cũng bán tín bán nghi, nhưng sau này, khi công lực ta được phục hồi, lúc thẩm tra tì nữ của ta trước kia, chứng thực lời nói của tên súc sinh là sự thực.

Dừng lại một lát, bà ta thở dài nói tiếp:

- Chính vì lẽ đó, thêm nghĩ nhà Công Dã của hấn chỉ có hấn giữ hương hỏa nên lúc ở Kim Thang bảo mấy lần cầu xin Thiên Hành người hạ thủ lưu tình.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Việc nhỏ không đáng, xin kể tiếp.

Trầm tư một lát, Cổ Song Thành kể tiếp:

- Rồi khách điểm ta tìm đến Bạch Vân am ở Hằng Sơn, Bạch Vân am chủ Vọng Ngã sư thúc vốn không lý đến việc ân oán giang hồ, nhưng do ta cầu xin khẩn thiết, mới miễn cưỡng đã thông huyết đạo cho ta, đồng thời truyền cho ta một ít công lực.

Chu Chấn Bang cười nói:

- Như vậy có thể nói người trong họa được phúc rồi!

Cổ Song Thành gật đầu:

- Có thể nói như vậy, đáng tiếc tư chất ta ngu muội, thành tựu có hạn, thật hổ thẹn với công lao của Vọng Ngã thần ni.

Tống Thiên Hành nói:

- Vị thần ni này năm nay chắc đã gần trăm tuổi rồi nhỉ?

Cổ Song Thành mỉm cười:

- Không sai, người năm nay đã chín mươi sáu tuổi rồi.

Tống Thiên Hành trở lại vấn đề chính:

- Mãi đến ba năm trước đây, tôn giá mới tái xuất giang hồ?

Cổ Song Thành đáp:

- Phải!

Tống Thiên Hành hỏi:

- Đã sớm được phục hồi công lực sao phải chờ...

Cổ Song Thành ngắt lời:

- Lúc này ta quên kể một điều, Vọng Ngã thần ni nhận lời phục hồi công lực cho ta là có điều kiện. Người nói: “khi công lực ta chưa đạt đến cảnh giới mà người thấy vừa ý thì không được rời khỏi Bạch Vân am một bước”.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Vị lão ni này càng về già háo thắng càng tăng!

Hơi trầm tư một lát, Tống Thiên Hành nói:

- Xem ra kẻ ám toán người cũng chính là kẻ ám toán ân sư...

Cổ Song Thành thấy Tống Thiên Hành xưng hô với mình không còn xa lạ như lúc đầu, trong lòng thấy an ủi, mỉm cười nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy, còn chiếc trâm chẳng qua hấn lưu lại để đánh lạc hướng mọi người thôi.

Tống Thiên Hành gật gù, quay sang Chu Chấn Bang hỏi:

- Đối với kết luận này, Chu lão có ý kiến gì không?

Chu Chấn Bang mỉm cười nói:

- Lão nô cũng đồng ý nghĩ.

Tống Thiên Hành nhìn Cổ Song Thành bằng ánh mắt hòa dịu nói:

- Từ giờ trở đi Tống Thiên Hành phải tôn xưng người là sư cô cô mới đúng! Sư cô cô, đối với hành động lỗ mãng của Thiên Hành hồi này, mong người lượng thứ.

Cổ Song Thành cười tươi:

- Chỉ cần Thiên Hành người tin ta không phải là hạng người xấu xa đê tiện, ta đã thấy mãn nguyện lắm rồi, còn những việc khi này, ta cũng không có lý do gì mà trách người, phải không?

Lúc này thị đồng đã mang lên mấy món điểm tâm. Tống Thiên Hành cười lớn nói:

- Sư cô cô, đa tạ sư cô cô mở lượng hải hà, đêm khuya không có gì kính tạ, xin dùng ít món điểm tâm này.

Ăn uống xong, Tống Thiên Hành trở lại vấn đề:

- Sư cô cô, sau khi người tái xuất giang hồ, vẫn chưa điều tra ra lai lịch của kẻ thù sao?

Cổ Song Thành gật đầu đáp:

- Phải, ba năm nay có đến hai năm ta đã dùng vào việc này nhưng không thu được kết quả gì.

Chu Chấn Bang hỏi:

- Cổ nữ hiệp, tổng đàn của Nhất Thống Môn có phải trong vùng Cửu Hoa Sơn chăng?

Tống Thiên Hành cũng “ồ” một tiếng hỏi:

- Sư cô cô có đến tổng đàn Nhất Thống Môn chưa?

Cổ Song Thành đáp:

- Ta có đi qua tổng đàn Nhất Thống Môn.

Chu Chấn Bang hỏi:

- Trong tổng đàn, Cổ nữ hiệp có dò la được lai lịch của hấn không?

Cổ Song Thành cười khổ:

- Trong Nhất Thống Môn, biết được lai lịch của con tiện tỳ ấy sợ chỉ có một mình Công Dã Tử Đô mà thôi. Hơn hai năm rưỡi nay ta điều tra chỉ biết được người trong Nhất Thống Môn đều gọi hấn là “Hoa Tín phu nhân”.

Tống Thiên Hành nói:

- Lẽ ra sư cô cô phải hỏi thẳng Công Dã Tử Đô mới phải.

Cổ Song Thành gật đầu:

- Phải, ta cũng đã có nghĩ đến cách này. Nhưng trước đây không tìm thấy Công Dã Tử Đô.

Chu Chấn Bang ngạc nhiên:

- Đến cả tổng đàn mà chúng cũng không có mặt ở đó ư?

Cổ Song Thành lắc đầu cười khổ:

- Hành tung của đôi cầu nam nữ này phiêu diêu bất định, chỉ có chúng chủ động mọi người, chứ không có việc ngược lại.

Chu Chấn Bang hỏi:

- Không lẽ đến cả bọn thủ hạ của chúng cũng vậy?

Cổ Song Thành đáp:

- Nếu không phải như vậy thì làm sao hơn hai năm nay ta không thu hoạch được chút gì?

Dừng lại một chút, bà tiếp lời:

- Mấy tháng gần đây, ta nghe phong phanh Tống Thiên Hành nổi lên như sóng cồn, đồng thời biết việc mẹ con Từ đại hiệp bị chế phục nên tạm thời gác lại việc riêng định ra tay cứu người, nhân tiện xem thử Tống Thiên Hành là nhân vật thế nào.

Chu Chấn Bang không chịu bỏ qua đề tài đang thảo luận:

- Cổ nữ hiệp, lần trước ở Kim Thang bảo, người cùng Công Dã Tử Đô không có gặp nhau sao?

Cổ Song Thành đáp:

- Có, nhưng lần ấy ta vội vàng tìm kiếm Hồng Lệnh Hàm nên chỉ nói qua loa mấy lời với hấn, sau đó phải tiếp tục tìm kiếm Hồng Lệnh Hàm.

Chu Chấn Bang nói:

- Từ khi gặp Công Dã Tử Đô ở Kim Thang bảo đến giờ, nữ hiệp không còn gặp lại hấn sao?

Cổ Song Thành gật đầu:

- Không sai!

Bổng Tống Thiên Hành nhú mày nói:

- Nữ nhân ấy đã phế sư cô cô bầy thành chân lực thì việc gì phải giả mạo người dèm qua?

Cổ Song Thành nói:

- Có thể con tiện nhân đó nghe Công Dã Tử Đô nói ta đã phục hồi công lực, tái xuất giang hồ, sợ ta liên thủ với người đối phó chúng nên đánh trước một đòn ly gián.

Cổ Song Thành lại thở dài nói tiếp:

- Ta tái xuất giang hồ lần này tuy công lực cao hơn ngày trước nhiều, nhưng phát hiện thấy đôi cầu nam nữ này bắt đầu rục rịch đi lại giang hồ, thật ta buồn vô hạn.

Tống Thiên Hành cũng thở dài, nhưng không nói gì.

Cổ Song Thành cất giọng u oán nói:

- Thiên Hành, giờ có người ra mặt chủ trì đại cuộc, ta cũng yên tâm phần nào. Ôi, không ngờ một sai lầm nhỏ của ta năm ấy lại tạo nên sát kiếp vô biên ngày nay.

Dừng lại một lát, Cổ Song Thành chợt hỏi nhanh:

- Thiên Hành, lệnh sư trong lúc nói chuyện có khi nào tỏ ý hận ta không?

Tống Thiên Hành lắc đầu đáp:

- Không có, ân sư trước mặt Thiên Hành rất ít khi nhắc chuyện cũ, những việc Thiên Hành biết được là do Tử Kim Am, am chủ Liễu Trần sư thái nói lại.

Cổ Song Thành ngạc nhiên:

- Liễu Trần sư thái? Có phải là người mà lệnh sư cứu năm xưa làm dẫn đến sự hiểu lầm Lữ Dao Quỳnh không?

Tống Thiên Hành gật đầu xác nhận.

Cổ Song Thành im lặng hồi lâu, mặt bà giật giật liên hồi, lát sau thở dài than:

- Hai người coi vậy mà hay, một người làm đạo sĩ, một người làm ni cô. Chiếc cà sa phủ kín quá khứ, chỉ có ta, một mình ta lênh đênh chìm nổi trong bể khổ cuộc đời, đến tuổi này mà một nơi dừng chân cũng không có.

Tống Thiên Hành an ủi:

- Sư cô cô bất tất phải đau lòng, chờ khi kiếp vận giang hồ qua đi, Tống Thiên Hành sẽ bên cạnh hầu hạ sớm hôm...

Cổ Song Thành cười thê thiết nói:

- Đa tạ hảo ý của người, chỉ một câu nói này cũng đủ cho kẻ làm sư cô cô này ấm lòng, nhưng hai người bọn họ đã cho ta một tấm gương tốt, đến lúc đó ta sẽ tự an bày cho mình.

Tống Thiên Hành nói:

- Sư cô cô, trời sắp sáng rồi, người nên nghỉ ngơi một lát.

Cổ Song Thành lắc đầu nói:

- Không, ta không thấy mệt mỗi chút nào, bàn thêm một vài việc cho mai hậu, rồi ta cũng phải ra đi.

Tiếp đó ba người hạ thấp giọng bàn bạc, độ nửa giờ thời gian, lúc phương đông ửng màu hồng, Cổ Song Thành vội vã cáo từ ra đi.

oOo

Thê Hà Sơn được mệnh danh là một trong những thắng cảnh thuộc ngoại ô Kim Lăng thành. Trên núi có Thê Hà cổ tự, vùng phụ cận có núi non bao bọc, rừng cây rậm rạp. Mỗi độ thu về, lá đỏ trải dài ngút ngàn, xa xa nhìn lại như một dãy ráng chiều. Có thấy cảnh ở đây mới cảm nhận được sắc thu trong hai câu cổ thi:

“Đình xa tọa khán phong lâm vấn

Sương diệp hồng ư nhị nguyệt hoa”

Thê Hà cổ tự có một lịch sử lâu đời, tương truyền do Tăng Thiệu thời Nam Tề xây dựng. Là một ngôi cổ tự có lịch sử gần ngàn năm.

Tăng Thiệu vốn là hậu nhân của quan gia, nhưng ông đạm bạc danh lợi, không ra làm quan, chỉ xây chùa tịnh tu. Sang đời Tùy Đường, ngôi cổ tự được trùng tu mở rộng, sang triều Tống – Minh lại được xây thêm, nên quy mô hùng vĩ, được liệt vào Tứ đại Tông Lâm đương thời.

Ngày hôm ấy khoảng giữa giờ Thân và giờ Mùi, Cổ Song Thành với diện mục thực chậm bước tiến vào sơn môn của Thê Hà cổ tự. Vì đã gần tối nên khách hàng nhân hầu hết đã về, cả một ngôi cổ tự vắng lặng, chỉ một mình Cổ Song Thành độc bộ tiến vào sơn môn, giả như có ai bất chợt nhìn thấy chắc không khỏi lấy làm lạ.

Cổ Song Thành vừa bước vào sơn môn, một tăng nhân trẻ tuổi đã bước ra chấp tay hành lễ nói:

- Nữ thí chủ đến dâng hương hay tùy hỷ?

Cổ Song Thành vẫn không dừng bước mỉm cười nói:

- Cả hai đều không phải.

Tăng nhân biến sắc, bước tới một bước nói:

- Vậy thí chủ...

Một phụ nhân, mà lại là một phụ nhân đẹp đang lúc chập tối, một mình tiến vào chùa không phải dâng hương, cũng không phải cúng dường thì đến để làm gì? Tăng nhân nọ chỉ nói được bấy nhiêu chợt nín bặt.

Cổ Song Thành lạnh lùng:

- Tìm người!

Tăng nhân hỏi:

- Thí chủ muốn tìm ai?

Cổ Song Thành buông gọn:

- “Cùng Thần” Hồng Lệnh Hàm!

Tăng nhân lộ vẻ ngạc nhiên:

- Thí chủ lắm chỗ rồi, bản tự không có người ấy!

Cổ Song Thành vẫn lạnh như băng:

- Ta nói có!

Trong lúc nói chuyện hai người đã đi mấy chục bậc thang đến trước đại hùng bảo điện.

Tăng nhân mặt đỏ tía tai, nhảy một bước dài đến chặn trước mặt Cổ Song Thành, chấp tay cúi đầu nói:

- Xin thí chủ lưu bộ!

Cổ Song Thành dừng chân lạnh lùng hỏi:

- Đại hòa thượng, đây là nha môn sao?

Tiểu hòa thượng cười khổ:

- Xin thí chủ lượng thứ, tiểu tăng chúc trách bên mình, không thể không...

Tiểu hòa thượng chột cao giọng:

- Hơn nữa, tiểu tăng đã có nói, bản tự không có ai là “Cùng Thần” cả.

Sắc mặt Cổ Song Thành trầm xuống:

- Đó là phương ngoại bằng hữu của phương trượng quý tự. Có thể đại sư không biết!

Tiểu hòa thượng ngăn người:

- Ô... vậy xin thí chủ chờ một lát, tiểu tăng vào bên trong hỏi thử một chút.

Cổ Song Thành khoát tay:

- Không cần, tự ta cũng đi được.

Từ bên trong đại hùng bảo điện, một trung niên tăng nhân hiện ra, trầm giọng quát:

- Có chuyện gì?

Tiểu hòa thượng cung thân mình đáp nhanh:

- Sư thúc, vị nữ thí chủ này đến tìm người, một người hiệu gọi “Cùng Thần”.

Trung niên hòa thượng đưa mắt quan sát Cổ Song Thành một hồi, rồi quay sang Tiểu hòa thượng khoát tay nói:

- Được rồi, người lui ra.

Tiểu hòa thượng mừng hóm dạ lớn rồi lập tức đi ra.

Trung niên hòa thượng nhìn Cổ Song Thành, nở một nụ cười xả giao đồng thời chấp tay hành lễ hỏi:

- Xin thỉnh giáo cao danh nữ bồ tát.

Cổ Song Thành nhìn thẳng đối phương trả lời:

- Cổ Song Thành!

Trung niên hòa thượng phá lên cười ha hả nói:

- Ô, té ra là Cổ nữ hiệp danh chấn giang hồ, tiểu tăng thất kính! Thất kính!

Lách người sang một bên chỉ tay vào phía trong tiếp lời:

- Mời Cổ nữ hiệp vào bên trong dùng trà.

Cổ Song Thành chậm rãi bước vào Đại hùng bảo điện, hỏi:

- Đại hòa thượng, “Cùng Thần” Hồng Lệnh Hàm hiện có mặt trong quý tự không?

Trung niên hòa thượng cười nói:

- Có! Có! Đó là một vị phương ngoại bằng hữu của phương trượng sư phụ, có điều không biết đã trở về chưa.

Cổ Song Thành lạnh lùng:

- Ta biết rõ hắn đã trở về rồi!

Trung niên hòa thượng nói:

- Cái đó còn phải chờ tiểu tăng xem lại mới biết, cho dù người đã trở về rồi thì việc có tiếp khách hay không cũng chưa biết được.

Cổ Song Thành hừ lạnh:

- Phiền đại sư vào báo với hắn, không tiếp cũng không được!

Trung niên hòa thượng so vai cười nói:

- Được! Được! Tiểu tăng nhất định chuyển lời.

Hai người đã vượt qua Đại hùng bảo điện, tiến vào một tiểu khách phòng ở bên trong.

Trung niên hòa thượng đưa tay chỉ vào phòng, nghiêm trang nói:

- Mời nữ bồ tát ngồi chờ một lát, tiểu tăng lập tức đi thông báo.

Cổ Song Thành thông thả tiến vào khách phòng, đáp:

- Xin đại sư tự tiện.

Trung niên hòa thượng sau khi dặn dò sa di châm trà mời khách rồi lập tức đi ra sau.

Cổ Song Thành không ngồi mà đi tới đi lui trong khách phòng, trong lòng bà giờ chắc ngổn ngang trăm mối, còn lòng dạ đâu để ý tới chung trà đã nguội ngắt mà Trung niên hòa thượng vẫn bật vô âm tín.

Cổ Song Thành sốt ruột chau mày nhìn tiểu sa di nói:

- Người vào trong xem thử sao lâu vậy?

- Không cần nữa! Cổ nữ hiệp, Hồng lão nhân gia mời!

Theo câu nói, Trung niên hòa thượng hiện ra.

Cổ Song Thành hỏi:

- Hắn hiện ở đâu?

Trung niên hòa thượng đáp:

- Trên Xá Lợi tháp trong hậu viện!

Cổ Song Thành nói:

- Xin dẫn lộ.

Trung niên hòa thượng nói:

- Xin đi theo tiểu tăng.

Hai người kẻ trước người sau, xuyên qua dây hành lang, vượt qua lớp lớp phòng ốc, bảo điện, cuối cùng thoát ra hậu viện.

Hậu viện của Thê Hà cổ tự dựa vào thế núi mà thành, rộng rãi thoáng mát, hoa cỏ, lương đình đủ cả. Thoạt nhìn có thể lầm tưởng đó là hoa viên của dinh thự đại thần.

Cổ Song Thành quét mắt nhìn bốn phía một vòng, chỉ khẽ nhếch môi cười. Trung niên hòa thượng đưa tay chỉ một tòa cổ tháp rêu phong ở hướng tây bắc nói:

- Cổ nữ hiệp, đó là Xá Lợi tháp của bốn tự. Hồng lão nhân gia ở tầng trên cùng. Cổ nữ hiệp cứ đến đó, tiểu tăng cáo từ.

Dứt lời, chấp tay hành lễ xong vội vã rút lui.

Cổ Song Thành quan sát địa thế xung quanh một lần rồi mới cất bước đi về phía Xá Lợi tháp. Lúc này thái dương đã hoàn toàn biến mất dưới rặng núi phía tây, bóng tối từ các bờ tường, hốc núi dần dần bò ra ngoài.

Cổ Song Thành đã đến trước tháp, tần dưới cùng im ắng không một bóng người, trong khung cảnh tịch mịch của hoàng hôn, ngọn tháp sừng sững, bên trong tối trầm trầm, lạnh trầm âm, khiến người đứng trước cảnh này không khỏi cảm thấy ớn lạnh. Nhưng Cổ Song Thành là người nghệ cao, gan lớn, dù chỉ một thân một mình xông pha chốn đầm rồng hang hổ vẫn không chùn bước, chỉ hít một hơi chân khí vận công hộ thể, ngang nhiên cất bước tiến vào.

Cổ Song Thành vừa bước vào, ánh lửa chợt sáng lên, một ngọn đuốc được thắp lên, dưới ngọn đuốc một tiểu sa di chấp tay cung thân nói:

- Cổ nữ hiệp, mời!

Cổ Song Thành nhẹ nhếch môi cười bước hẳn vào bên trong, men theo chiếc cầu thang tròn ốc đi lên. Vừa đi vừa lưu ý những động tĩnh xung quanh. Nhưng những nơi bà đi qua, ngoài mỗi tầng đều có một ngọn đuốc, một tiểu sa di, một câu nói bất di bất dịch ra, không thấy có gì khác lạ.

Xá Lợi tháp có năm tầng, khi Cổ Song Thành đến tầng thứ ba đã nghe thấy tiếng cười nói ồn ào từ trên vọng xuống. Khi đến tầng thứ tư, thì âm thanh nghe càng rõ ràng hơn; đồng thời đã nghe mùi thơm rượu thịt thoang thoảng. Cổ Song Thành bất giác nhíu mày dừng chân. Không có gì, bởi trong mớ âm thanh hỗn tạp ấy, bà đã nghe thấy giọng cười ngả ngớn của nữ nhân! Những việc thế này lại diễn ra ở một nơi thiêng liêng nhất, ngọn Xá Lợi tháp của Phật môn, thử hỏi còn ra thể thống gì nữa?

Đang lúc còn trù trừ chưa quyết thì trên đầu đã vang lên giọng nói oang oang của Hồng Lệnh Hàm:

- Cổ tiên tử, tiểu lão có việc bận không thể tiếp nghinh, xin niệm tình tha thứ tội! Cổ tiên tử, mời!

Xưa Cổ Song Thành có nhã hiệu “Vân La tiên tử” bởi vậy Hồng Lệnh Hàm mới xưng hô tiếng “tiên tử”!

Cổ Song Thành ngẩng mặt nhìn lên. Hồng Lệnh Hàm hiện ra mặt mày đỏ gay, môi miệng láng mượt mỡ, áo quần xốc xếch, bất giác nhăn mặt hỏi:

- Có tiện không?

Hồng Lệnh Hàm toét miệng cười:

- Cổ tiên tử, trên này đều là người quen cả, có gì mà bất tiện, hà hà, tuy tiệc đã bắt đầu từ lâu, nhưng không khí rất vui vẻ, xin mời!

Cổ Song Thành lạnh lùng nói:

- Tài thần gia! Cổ Song Thành này đến không phải để ăn uống!

Hồng Lệnh Hàm cười ha hả nói:

- Cổ tiên tử, người đời có ai không biết ta nghèo kiết xác, đến nỗi có biệt hiệu “Cùng Thần”, nay Cổ tiên tử gọi ta là “Tài thần” thì thật là mắng người quá lắm đó!

Cổ Song Thành hừ lạnh nói:

- Họ Hồng kia, đừng giả vờ nữa!

Hồng Lệnh Hàm nở một nụ cười vô sỉ nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Cổ tiên tử dạy chí phải! Có điều Cổ tiên tử từ xa đến đây, kẻ hèn này phải hết tình địa chủ, tránh sau này giang hồ đồng đạo chê cười “Cùng Thần” Hồng Lệnh Hàm không biết lẽ nghĩa giang hồ.

Cổ Song Thành hừ lạnh:

- Người tưởng ta không dám lên sao?

Hồng Lệnh Hàm cười hềnh hếch nói:

- Không dám! Không dám! Trên giang hồ hiện thời có chỗ nào mà “Vân La tiên tử” Cổ Song Thành không dám tới!

Cổ Song Thành không đáp lời đi lên tầng năm. Nhưng cảnh tượng đập vào mắt làm bà không khỏi biến sắc mặt.

Thì ra bên trên có tất cả hai nam hai nữ. Hai nam thì ngoài Hồng Lệnh Hàm ra còn một lão nhân râu dài, thân hình cao lớn, mình mặc trường bào màu cổ đồng. Ái dà, thì ra hẳn là một trong “tam yêu” Bắc Mạc thần điêu Kim Đại Kỳ!

Hai người nữ một béo một gầy, nhưng dù béo hay gầy đều vừa đủ; béo không béo quá, gầy không gầy quá, có thể được liệt vào hạng mỹ nhân. Cả hai đều khoát lên mình một bộ sa mỏng tanh, những nơi nữ nhân cần giấu điểm đều như hiện rõ hơn dưới làn sa mỏng, gương mặt hãy còn trong độ xuân sắc, ánh mắt lộ rõ nét dâm loạn.

Nàng béo tuổi chưa tới ba mươi, dáng lười biếng ngồi một mình, chắc là người bồi tiếp “Cùng Thần”. Nàng gầy tuổi độ “hoa tín” da ngọc dáng ngà, toàn thân toát lên một ma lực vô biên, lúc này đang cuộn tròn trong lòng “Bắc mạc thần điêu” Kim Đại Kỳ.

Cổ Song Thành nghiêng rằng chưa nói gì, Kim Đại Kỳ đã cười nói:

- Cổ tiên tử, lâu không gặp! Tiên tử vẫn xuân sắc như thuở nào!

Cổ Song Thành chưa kịp nổi giận, Hồng Lệnh Hàm đã cười hềnh hếch nói:

- Ta nói là người quen cả, có sai đâu!

Kim Đại Kỳ chỉ một chiếc ghế nói:

- Cổ tiên tử, mời ngồi.

Cổ Song Thành nổi giận mắng:

- Các người thật càng già càng vô sỉ!

Kim Đại Kỳ cười cười nói:

- Bằng hữu lâu ngày gặp lại, vui một chút. Tiên tử đừng quá cố chấp!

Quay sang nữ nhân gầy trong lòng, y nói:

- Ngồi dậy! Ngồi dậy! Quý khách thấy chướng mắt rồi kìa!

Nữ nhân gầy hừ lạnh một tiếng:

- Mặc kệ y!

Tuy nói vậy nhưng nàng cũng tiếc rẻ ngồi thẳng dậy, nhưng nàng đưa mắt liếc nhanh Cổ Song Thành một cái, mắt thoáng hiện dị quang. Mục quang song phương chạm nhau, Cổ Song Thành thất thót tim một cái, nghĩ thầm:

- Ánh mắt này sao thấy quen lạ...

Nhưng dù sao có cố mấy cũng không thể nhớ ra nữ nhân này là ai và gặp ở đâu.

Lúc này “Cùng thần” đã ngồi xuống bên cạnh nữ nhân béo mỉm cười nói:

- Việc nam nữ ẩm thực đến cả thánh nhân cũng phải cho rằng đó là “nhân sinh đại cát” ngẫu nhiên gặp nhau chứ nào phải đặc biệt để đón khách đâu, những việc này cũng nào phải lạ đối với Cổ tiên tử...

Cổ Song Thành quát lớn:

- Câm miệng!

Hồng Lệnh Hàm so vai le lưỡi, cười hềnh hếch nói:

- Không cho nói thì thôi! À, mà Cổ tiên tử cũng ngồi đi chứ!

Cổ Song Thành lạnh lùng nói:

- Họ Hồng kia, đêm nay có Bắc mặc thần điều Kim Đại Kỳ đứng sau lưng gan người cũng lớn hơn một chút rồi có phải không?

Hồng Lệnh Hàm lạnh mặt nói:

- Họ Hồng này không có sở trường gì đặc biệt, nhưng nói về gan, trước nay chưa hề biết nhỏ hơn ai! Bởi vậy cũng không cần đến bằng hữu giúp bơm cho gan lớn hơn.

Cổ Song Thành dựng ngược đôi mày:

- Nói hay lắm, vậy người có còn nhớ đến việc xảy ra trước đây bốn ngày trong Cổ dinh của Trần thượng thư không?

Hồng Lệnh Hàm cười nhẹ:

- Gì chứ việc đó ta còn nhớ rõ lắm.

Cổ Song Thành hừ lạnh:

- Vậy sao lúc đó người lại vội vàng cúp đuôi tháo chạy như vậy, lúc đó gan của người để ở đâu?

Hồng Lệnh Hàm cười nhẹ:

- Cổ tiên tử, đó không phải ta sợ người...

Cổ Song Thành ngắt lời:

- Phải, đó không phải sợ, chẳng qua hơi hoảng một chút thôi!

Hồng Lệnh Hàm cười khiêu khích:

- Bây giờ Cổ tiên tử muốn gì cứ nói đi!

Cổ Song Thành nói:

- Ta muốn gì? Hừ, ngoan ngoãn đưa Từ thái phu nhân tới thì ta bỏ qua chuyện cũ!

Hồng Lệnh Hàm cười nói:

- Chuyện đó thì dễ quá! Cổ tiên tử, mời ngồi xuống uống một ly rồi nói nữa, thế nào?

Cổ Song Thành lạnh lùng:

- Ta không có thời gian ngồi đôi co với người!

Hồng Lệnh Hàm cười dâm dăng:

- Vậy thì tốt nhất hẹn ngày khác vậy, đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng, thời gian của ta cũng quý vậy!

Kim Đại Kỳ ngáp dài hỏi:

- Hồng lão, giữa các người có việc đôi co gì vậy?

Hồng Lệnh Hàm cười nhẹ:

- Kim huynh đừng quan tâm, chẳng qua việc làm ăn có chút hiểu lầm vậy thôi.

Kim Đại Kỳ giọng kẻ cả:

- Lão Hồng, như vậy là người không phải với người ta rồi, không lẽ bằng hữu cách mặt lâu ngày mà chỉ vì một việc nhỏ như vậy mà giận dỗi sao?

Quay sang Cổ Song Thành lão cười nói:

- Cổ tiên tử, xin nể mặt lão già này để lão làm trọng tài giải quyết vụ này, thế nào?

Cổ Song Thành lạnh nhạt:

- Không phải ta không nể mặt, chỉ sợ Kim lão nhi người không làm nổi mà thôi.

Kim Đại Kỳ quay sang Hồng Lệnh Hàm hỏi:

- Hồng lão việc sao đến nổi căng thẳng đến vậy?

Hồng Lệnh Hàm cười nhẹ:

- Nói nó căng thẳng cũng được mà nói chẳng đáng gì cũng được.

Kim Đại Kỳ nói:

- Đã vậy thì ta cũng xin thử một lần.

Dừng một chút, quay sang Cổ Song Thành, lão nói:

- Cổ tiên tử, thế gian không có việc gì không giải quyết được, mời ngồi xuống, ta lấy lễ công bằng mà giải quyết.

Cổ Song Thành liếc nhanh hai người nói:

- Hai người không cần song diễn song tấu nữa, việc đêm nay không thể giải quyết hòa hoãn được! Chi bằng đi thẳng vào vấn đề thì hơn!

Kim Đại Kỳ cười lạnh nói:

- Cổ tiên tử hùng khí hơn người, nhưng có điều hơi đề cao mình thái quá! Cổ Song Thành, hai lão già ta tuy không ra gì nhưng cũng được liệt vào Thập đại cao nhân...

Cổ Song Thành trầm giọng quát, ngắt lời:

- Câm miệng! Chỉ đưa danh hiệu ra không hù được ta đâu!

Di chuyển mục quang snag Hồng Lệnh Hàm, bà nói:

- Hồng Lệnh Hàm, ngươi là đầu tên trong vụ này, ngươi nói đi, giải quyết ra sao?

Hồng Lệnh Hàm ngửa cổ uống cạn ly rượu, liếm môi nói:

- Cổ tiên tử là người mau mắn, vậy ta cũng không ngại thông báo cho người biết. Bọn ta đây thừa lệnh “Hoa Tín phu nhân” của Nhất Thống Môn có mấy lời nhắc lại cho người.

Cổ Song Thành trầm giọng:

- Ta không cần nghe!

Hồng Lệnh Hàm chậm rãi nói:

- Cổ tiên tử, oan gia nên giải không nên kết, nghe nói mấy lời thì có hại gì đâu, nếu nghe không thuận tai thì động võ cũng chưa trễ mà.

Kim Đại Kỳ cũng cười lạnh phụ họa:

- Phải rồi, đến chừng đó cái tin “Vân La tiên tử” một mình song đấu “Cùng Thần” và Bắc mặc thần điêu Kim Đại Kỳ ở Thê Hà cổ tự chắc sẽ chấn động võ lâm...

Cổ Song Thành hừ lạnh:

- Kim Đại Kỳ, đừng tưởng hai người danh liệt vào Thập đại cao nhân rồi cho rằng mình ghê gớm, nói cho người biết, trong con mắt của Cổ Song Thành này hai người còn chưa đáng một xu!

Kim Đại Kỳ cười ha hả nói:

- Chỉ bằng vào câu nói này, lát nữa Kim Đại Kỳ ta sẽ...

Hồng Lệnh Hàm ngắt lời:

- Kim lão, đừng nói nhảm nữa, nghe ta nói đến việc chính đây.

Quay sang Cổ Song Thành, lão nói tiếp:

- Cổ tiên tử, ý của “Hoa Tín phu nhân” muốn cùng người hóa giải cựu thù, hóa địch thành bạn, để phu thê người được đoàn viên, đồng thời phong cho người chức đệ nhất phó môn chủ...

Cổ Song Thành cười nhạt:

- Vậy cũng được, người bảo hấn đến đập đầu tám cái trước mặt ta đồng thời để ta phế đi bảy thành chân lực thì ta chấp thuận điều kiện!

Hồng Lệnh Hàm nghiêm nghị nói:

- Cổ tiên tử, Hồng mỗ vì thành ý mà nói...

Cổ Song Thành cười nhẹ:

- Cổ Song Thành ta nói mấy lời này cũng không phải nói chơi!

Hồng Lệnh Hàm dựng ngược đôi mày nhạt thếch nói:

- Nếu vậy thì Cổ tiên tử người không muốn có hòa bình rồi!

Cổ Song Thành cười mỉa:

- Hai tiếng “hòa bình” được thốt ra từ miệng của “Cùng Thần” người quý hóa quá!

Dừng lại một lát, lại nhếch môi cười nhẹ nói:

- Nói thật với người, Cổ Song Thành ta không ham gây sự, nhưng cũng không phải hạng sợ người sinh sự!

Hồng Lệnh Hàm cười ha hả nói:

- Cổ tiên tử, người càng nói càng khiến người khó hiểu, thử hỏi ai đến gây sự với người bao giờ?

Cổ Song Thành cười lạnh nói:

- Hiện thời bọn người không gây sự với ta nhưng ta hỏi người, bọn người bắt giữ mẹ con Từ Quân Lượng đại hiệp là có ý gì?

Hồng Lệnh Hàm chau mày hỏi:

- Từ Quân Lượng với Cổ tiên tử người nào có liên hệ gì?

Cổ Song Thành đáp:

- Sao lại không liên hệ? Từ Quân Lượng là bằng hữu của Tống Thiên Hành, mà Tống Thiên Hành lại là sư diệt của ta.

Hồng Lệnh Hàm cười lạnh:

- Lý do như vậy chưa đủ để người nhúng tay vào vụ này. Ta không nói chuyện với người nữa.

Cổ Song Thành mắt lóe hàn quang:

- Người tưởng ta không trị nổi người ư?

Hồng Lệnh Hàm đáp:

- Hừ, khẩu thiệt vô bằng, thực tế mới đủ sức chứng minh...

Cổ Song Thành hừ lạnh định xuất chưởng tấn công, Hồng Lệnh Hàm hai tay xua lia lia nói:

- Khoan đã! Khoan đã! Cổ tiên tử, Hồng Lệnh Hàm ta thật không dám mang tội hủy hoại Thê Hà cổ tự, có muốn động thủ thì đi ra ngoài kia.

Cổ Song Thành lui lại nói:

- Các người xuống trước đi.

Hồng Lệnh Hàm quay sang Kim Đại Kỳ cùng hai nữ nhân so vai làm một cử chỉ không còn cách nào hơn, đồng thời cười khổ nói:

- Chư vị, ta đi thôi.

Bốn người uể oải đứng dậy, nối gót nhau đi xuống tháp.

Nữ nhân gầy gầy vừa đi vừa làu bàu:

- Thật là kỳ đà cản mũi, làm người ta mất hứng...

Kim Đại Kỳ cười cười vuốt lưng nàng nói:

- Đừng thất vọng, sau khi đuổi Cổ tiên tử đi sẽ bồi thường cho người...

Đoàn người ra khỏi cổ tự, đến một vạt đất trống bên ngoài.

Cổ Song Thành đứng đối diện với Hồng Lệnh Hàm, số còn lại đứng xéo ra ngoài xa hơn năm trượng, chỉ chỉ chỗ chỗ, nói nói cười cười như người bàng quang vô sự.

Chờ mọi người yên vị, Hồng Lệnh Hàm cười hềnh hếch nói:

- Cổ tiên tử, đêm nay người ở vào thế cực kỳ bất lợi, người chỉ có một mình...

Cổ Song Thành cười nhẹ:

- Có gì đâu, Cổ Song Thành này trước nay đi đâu cũng chỉ một mình, nếu người thấy sợ thì cứ gọi Kim Đại Kỳ liên thủ, hoặc cả bốn liên thủ cũng không sao.

o O o